

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. január 18.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

AMINT, AHOGY ÉS AMIKOR AZ ÚR ÍGÉRI

Énekek: 121; 651

Alapige: 1Mózes 21,1-8

Az Úr pedig meglátogatta Sárát, amint mondotta, és akképen cselekedék az Úr Sárával, amiképen szólott. Mert fogada Sára az ő méhében, és szüle fiat Ábrahám-nak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott néki az Isten. És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, aki néki született, akit szült néki Sára, Izsáknak: És körülmetélé Ábrahám az ő fiát Izsákot, nyolcnapos korában, amint parancsolta néki az Isten. Ábrahám pedig száz esztendő volt, mikor születék néki az ő fia Izsák. És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; aki csak hallja, nevet rajtam. Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? És ímé fiat szültem vénségére. És felnevekedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerzett azon a napon, amelyen Izsák elválasztaték.

Imádkozzunk!

Hódolunk előtted, mennyei Atyánk, mert feltekinthetünk rád. Amikor a kételkedés, a keserűség, a bűn miatt lefele tekintünk, akkor túlzottan magunkra nézünk, nem látunk téged, aki az Úr Jézusban szabadítót és megtartót adtál. De áldunk, hogy szól a te igéd, eszünkbe juttatsz igéket és így felemeled a lelki szemeink tekintetét önmagadra, és akkor máris azt érezhetjük, amit a zsoltárban énekeltünk is, és most is olyan jó volt ezt átélni a gyülekezet közösségével: van kiben reménykednünk, van kitől várunk a megoldást, ha baj van, és van kit imádni hálaadással a szabadításért, a te csodáidért.

Urunk, szeretnénk hálát adni neked a mai nap minden munkájáért. Köszönjük, hogyha ma is sikerült valakinek a vizsgája, aki még a vizsgaidőszakot éli. És áldunk, hogy te segítesz azoknak, akiknek még van feladat. Most is hadd kérjük, Urunk, hogy segítsd őket.

AMINT, AHOGY ÉS AMIKOR AZ ÚR ÍGÉRI

Beteg testvéreinkkel is legyél, akik emiatt nem tudnak most itt lenni este. Olyan nagy ajándék, hogy ők is a betegágyon fekvve rád tekinthetnek.

Kérünk, vigasztald a gyászolókat, azokat is, akik a mai nap álltak meg a ravatal mellett, azokat is, akik régebb óta hordozzák a gyász terhét.

Urunk, áldunk, hogy a te igédnek ma is van ereje, hatalma személyesen, és köszönjük, hogy mi most így figyelhetünk terád. Ma is elsősorban téged akarunk tisztelni hódolattal, de köszönjük, hogy te pedig szólni akarsz hozzánk személyesen Szentlelked és igéd által az Úr Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Az ünnepek során, ahogy az úrvacsorai osztásokon részt vettünk, lehetett látni, hogy igen sok – hála az Úrnak – kismama van a gyülekezetben. Szepesy László tiszteletes úrnak meg is született már a harmadik gyermeke, ahogy erről szóltunk is a szószékről örömmel. Vannak, akik várják ezekben a napokban, hetekben meg a következő hónapokban. Olyan jó ezt így kimondani, hogy nemcsak a családok várják és a családok örülnek ebben a várakozásban, hanem lelki családként mi is átérezzük ennek az örömét. Együtt örülünk annak, hogy gyermekek készülnek megszületni.

Emlékszünk, hogy 25 esztendő kellett Ábrahámnak és Sárának várni Izsák megszületésére. És arra is, hogy egyáltalán nem volt könnyű ez a várakozás számukra. Többször is elbuktak, elestek a hitre nézve, de elérkezett az az idő a bibliai történetleírás szerint, amikor megszületett a kicsi gyermek. Illetve kilenc hónapig először önekik is az az öröm adatott meg, amit itt az ígében olvastunk is, hogy „mert fogada Sára az ő méhében” és bizonyára abban az időben is, ahogy manapság, egy idő után lehetett látni, hogy valóban gyermeket várnak és ez már Sára gyermeke volt.

Ennek az ismerős történetnek az igei üzenete abban ragadott meg engem, hogy amikor az ígéretet várják, akkor is 'kénytelenek' – még ha nehéz is néha nekik – az Úrra figyelni, és persze Isten meg is jelent nekik újra meg újra, de amikor bekövetkezett az ígéret beteljesedése, akkor is az Úrra kellett nagyon figyelni. Akkor is az Úr maradt a központban az ő hitük számára. Nemcsak az ígéretre való várakozás, hanem az ígéret beteljesedése idején is Istenre figyeltek.

Nekünk a Korinthusi 2. levél 1. részének 20. versében Jézusra vonatkozóan van egy nagyon bátorító kijelentés Isten ígéretei meg a beteljesedései kapcsán, hogy „Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” A korinthusi gyülekezetnek, újszövetségiak – mi is újszövetségi gyülekezet vagyunk Pasaréten – Istennek valamennyi ígérete (lásd az az ígéret és beteljesedés üzenet is, amit ebben az ószövetségi történetben látunk) Jézusban lett igenné, Jézusban lett ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.

Ha tehát ezt az ószövetségi történetet, amikor Ábrahám és Sára családjában nagyon nagy dolgok történnek, magunkénak érezzük, megszólal az üzenet, akkor mi is ugyanazt élhetjük át, mint Ábrahám és Sára. Majd figyeljük, hogy mindketten mit mondtak, mit tettek, előtte pedig azt kell tisztázni természetes módon, hogy az Úr mit mondott és mit tett. Istennek, az Úrnak a szava és tette ebben a pár versben leírva, illetve Ábrahámnak és Sárának a szava és tette ebben a pár versben megfogalmazva.

„Az Úr pedig” – így kezdődik a történet. Csak megjegyzem, hogy a megelőző szakaszban, a 20. részben, amikor Isten Abimélek, filiszteus királyt megfenyítette az ő szolgálóival együtt, az volt a büntetés, hogy nem születhetett gyermek, bezárta az Úr

az asszonyok méhét. Éppen ezért önmagában beszédes, hogy egy ilyen kijelentés után, ami a 20. rész legutolsó versében ott van, jön a folytatásban egy újabb epizód, amit egyébként egy egyszerű 'és' kötőszóval vezet be az ószövetségi kijelentés. Ha esetleg olvastuk az új fordítású Bibliát, ott ez szerepel: „azután meglátogatta az Úr Sárát”.

Mindenképpen egy újabb epizód, egy új epizód, de nagyon beszédes, hogy míg a megelőző történetben bezárulva a méh, és Sára ebben élt, meddő volt, most már Sára méhe megnyitott, pedig hány éves is volt? Ha Ábrahám 100, akkor ő 90. Kisé nehéz is most beszélni nekem, mert szinte olyan viccesen hangozna, nem, hogy kilencven éves kismama?! De erről van szó. Mert van-e lehetetlen az Úrnak?

Ábrahám és Sára is ugyanis így érezték, hogy persze, ez lehetetlen. És az ige ki is emelte a megelőző történetekben, hogy Sáránál már megállt az asszonyi természet, tehát emberileg, orvosilag nem lehetett gyermeke, meddő volt. Abimélek és családja meddővé lett, mert az Úr büntetett, Védte ugyanis Ábrahámot és Sárát, mert Ábrahám megint vétkezett és elvitték a feleségét, akit húgának mondott, de az Úr kegyelmes volt, most pedig megszületik a kicsi Izsák.

Tehát önmagában az 'és' kötőszó itt a 21. rész elején már örömhír, mely jelzi, hogy az Úr munkálkodik. Nemcsak Abimélek családjában, védve az övéit, hanem Sára és Ábrahám életében. S az is nagyon szép itt a történetben, hogy először végig Sáráról van szó Ábrahámhoz kapcsolódóan, aztán Ábrahám beszédéről, szaváról is megtettéről, aztán megint Sárára fókuszál az ige.

Ezt a kijelentést mondja itt az Írás, hogy: „Az Úr pedig meglátogatta Sárát”. „Az Úr pedig meglátogatta Sárát.” Ez a kifejezés, ami itt szerepel az ősi szövegben – más hol is a Bibliában –, mindig arra utal, hogy Isten közvetlenül beavatkozik egy élethelyzetbe. Benne van tehát az Isten, az Úr munkája, közvetlen munkája, most nem angyalon keresztül, és az adott élethelyzetben.

Például erre utal József, amikor a testvéreinek mondja, hogy én meghalok, és ugye mivel József Egyiptomban magasrangú tisztségviselő volt, őt szinte biztos, hogy bebalzsamozták, de azt mondta, hogy: – Az én tetemeimet majd vigyétek magatokkal, mert az Úr meglátogat titeket. Sőt így mondta József ott a Mózes 1. könyve 50. része végén, hogy: „Isten bizonyly meglátogat titeket”. Tehát biztos, hogy egyszer kikerültök Egyiptomból, és akkor majd vigyétek magatokkal az én tetemeimet. A Mózes 2. könyve 13. rész 19. versében erre utalás is van, hogy Mózes, amikor vezeti a népet ki dicsőséggel Egyiptomból a tíz csapás után, akkor viszi magával József tetemeit, és ott is megjegyzi az ige, mert József megeskette őket, hogy meglátogat titeket az Úr.

Ugyanaz a kifejezés szerepel Anna történetében, de nem akkor, amikor Sámuel kapja ígéretképpen – ez most nekem nagyon bátorító üzenet lett –, ott más szerepel, ott az van, hogy megemlékezett az Úr Annáról és fogant a méhében. Hanem amikor Sámuel följajánlotta Anna az Úrnak, amikor elválasztotta ő is, és utána olvassuk, hogy Isten adott még neki gyermekeket, fiúkat meg lányokat. Ott szerepel az a kijelentés, hogy „meglátogatta az Úr Annát”.

Ez a kijelentés van a 8. Zsoltárban is egy nagyon bátorító helyen. A 8. Zsoltár az, amelyik arról beszél, hogy „Mi Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet. A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeid miatt...” Majd jön az 5. versben a drága kijelentés: „Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezel róla? És az embernek fia, hogy...” Így van a magyar Károli-fordításban, hogy: „gondod van reá”, de ez

az, hogy meglátogatod őt. Mert a meglátogatás azt jelenti, amit egyébként a magyar is egy picit jelez a szavával, meglátogat. Meglátogatni ki szokott és miért? Van benne egyfajta szeretetkapcsolat, van egy cél.

A fordítás mindenképp visszaadja Istennek a szeretetteljes tettét, közvetlenül az Úr cselekszik, mert ez fontos neki, és mindenképp benne van az isteni hatalom és erő kifejezése. Amikor Mózes és Áron mentek Izrael fiaihoz, még az egyiptomi szabadság csupán ígéret volt, mikor legelőször megszólaltak, akkor olvassuk, hogy Izrael fiai hittek annak, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, és készül majd szabadítani.

„Az Úr pedig meglátogatta Sárát” – benne van tehát ez, hogy itt az Úr cselekszik. Az Úr kifejezés egyébként, emlékszünk, mindig az isteni személyre utal, hogy ő nagyon személyes, és benne van az, hogy beteljesíti az ígéretét. Az az Isten, aki teremő és mindenható Úr és ígéretet beteljesítő. Mellesleg szabadító is. mondhatta volna azt is: az Isten pedig meglátogatta Sárát. Korábbi történetekben Ábrahámnál olvassunk erről, hogy az Isten megjelent neki, de nem véletlen, hogy ezt mondja: „az Úr pedig meglátogatta Sárát”.

S az Úr tetteinek a háttere mögött mi is volt? Mit hallottunk? És ez az, ami nagyon megragadott még Isten cselekvésében. Mert az 1-2. versben háromszor is hallottuk ezt, hogy az Úr szava. „Az Úr pedig meglátogatta Sárát, amint mondotta, és akképen cselekedék az Úr Sárával, amiképen szólott. Mert fogada Sára az ő méhében, és szült fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az időben, melyet mondott néki az Isten.” Az ószövetségi történetekben, ha rövid szakaszon belül többször szerepel egy-egy hasonló jelentésű szó, kifejezés, az mindig beszédes, ez nem véletlen. Ráadásul az utolsó kettő kifejezés az olyan alakban van a héberben, ami nagyon intenzív jelentést hordoz, folyamatos jelentésű, intenzív, fontos történéseket nagyon határozottan akar belesulykolni az Úr kijelentése az övéi elméjébe, hogy meghatározza a gondolataikat.

Szól tehát az ő szava. Ezért az új fordítású Bibliánkban itt kétszer is szerepelt ez, hogy „ahogy megígérte”, az új Károli Bibliában egyszer szerepelt a megígérni kifejezés. És valóban így van, hogy a héber nyelvben nincs erre szó, hogy ígéret, ígérni, hanem a bibliai kijelentésben a szövegből derül ki, hogy Istennek az egyik szava az az, amit mi magyarban így fordíthatunk, hogy ígéret. Mond az Isten valamit, szól nagyon intenzíven, folyamatosan ismétlően, és amit mond, az utal valamire, ami lehet, hogy jövőbeni, de majd amikor beteljesedik, akkor kiderül, hogy ígéret volt, és most már beteljesedett ígéret. Hadd mondjam újra, hogy az újszövetségi nyelvben, a görögben ott van szó az ígéretre, a héberben nincs, viszont a szövegkörnyezetből látszik.

Benne van tehát az Úr szava, amit mi magyar nyelven a kezünkben tartunk. És ha többször van az Úr szavára utalás, az azt mutatja, hogy fontos az Úrnak is. Azt olvastuk, hogy „amint mondta” – most a magyar Károli-fordítás így hozta: „amint mondta” – ahogyan mondta és amikor mondta. Amint, azaz, amit, ahogy és amikor.

És gondoljunk bele, hogyha Isten ígéreteiről van szó, ez nem is olyan kis kérdés. Mert én magamat ismerve, azokat a történeteket szeretném inkább, ahol arról van szó, hogy amit az Úr gyermeke, ahogyan és amikor mond, na, az Úr aszerint egyből csinál valamit. De egy kicsit nehezebb, hogy amint, ahogy és amikor az Úr mond valamit, aztán – sajnos – nem az ő gyermeke időbeosztása szerint történnek a dolgok, hanem – sajnos – az Úr ideje szerint, úgy tűnik. Melyiket szeretnénk job-

ban? Hogyha a mi időbeosztásunk és a mi időtényezőink alapján történnének az események, az, úgy és akkor, vagy úgy ahogy látjuk ebben a történetben is?

Múlt pénteken olvastuk a 15. részt, amikor Isten mondja Ábrahámnak, hogy: „Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked”. És ez az a történet, ahol megmutatja neki a csillagokat, hogy ennyi lesz az utódaid száma, meg szövetséget köt Ábrahám-mal, amikor a húsdarabok között csak maga az Úr dicsősége megy át. A 17. részben is van szövetségkötés, amikor a körülmetélés szövetségét mondja el Ábrahámnak az Úr. De ott a 15. részben ezzel indít, hogy: „Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked”, majd beszél arról, hogy ígéret nemcsak a földre, hanem a gyermek születésére.

A délelőtt során pedig jött a hír, hogy egyik volt presbiterünket, Kenessey Béla bácsit a János kórház kardiológiájára vitték intenzív osztályra, és rögtön mentem látogatni. Olyan ajándék volt, hogy lehetett vele beszélgetni még, tiszta volt a gondolata, és egyből eszembe jutott, hogy mit olvastunk reggel. Biztos, hogy ő akkor nem olvashatta, amúgy szokta olvasni a Bibliát ő is rendszeresen, és csak úgy elmondtam neki, hogy akkor ma reggel a kalauz szerint mi volt az ige. És egy csodálatos imádságot mondott, és abban maradtunk, hogy majd jövők látogatni megint nem sokára. De közben az Úr még aznap hazahívta.

Nemcsak a gyermek fogantatása és születése, hanem egy idős lelki testvér halála körülményei is amint, ahogy és amikor az Úr mondja. Nagyon személyessé lett nekem Istennek ez az ígérete Ábrahámnak: „Ne félj Ábrám: én paizsod vagyok tenéked”. Jön a halál, az Úr népét is utolérheti a halál, de az Úr pajzs, pajzsként véd. És ha pajzs, akkor az azt jelenti, hogy hiába jön az ellenség, hiába jön a nyíl, mégsem érheti az övéit. Emlékszünk, hogy még a halál sem lehet ellenség végül is nekünk, mert a hívőknek a meghalás az nyereség.

Istennek a szava a döntő ebben a szakaszban, és ezért lett nekem nagyon fontos, hogy Ábrahám és Sára számára természetes, hogy nagyon örülnek a gyermeknek, hogy megfogant és megszületett, de akkor is a központban az ő hitük számára az van, hogy mert ezt a gyermeket az Úr ígérte, és ígéret gyermeke. A Galata levél 4. részében erre történik is utalás, amikor Sára és Hágár személyét hozza példának az apostol, és kiemeli, hogy Ismáel nem az ígéret gyermeke volt, viszont Izsák igen. Azért, mert az Úr szava és ígérete megszólalt.

Ezt hallva, hogy az Úr szava és a tette így van összefüggésben, hadd kérdezze meg az Úr igéje tőlünk is – Sára és Ábrahám példáját mindjárt megnézzük –, hogy vajon a mi szívünket betölti-e az ígéretre való várakozás, illetve az ígéretek beteljesedése idején is az, aki az Úr és amit ő mondott, és ahogy mondta, és amikor mondta, vagy amikorra jelentette ki. A kételkedő, a reménytelenül, néha talán kiábrándultan kérdező, csak a maga idejére koncentráló, mindig arra gondoló hívő ember talán még nevet is, amikor valamilyen ígéret megszólal.

Emlékszünk, hogy Sára így nevetett, a 18. részben olvastuk. Az Úr meg is kérdezi, hogy: – Miért nevet Sára, a te feleséged? Valamint mondta is neki, hogy: – Bizony nevettél Sára, nem mondd, hogy nem nevettem! De nem azért nevetett Sára, mert bízott volna az Úrban, és teljes bizonyossággal várta az ígéret beteljesedését, hanem pontosan fordítva. Lehet, hogy az Úr mondott valamit, valahogy, valamikor, meg amit most éppen mondott a férjemnek, ahogy ugye kihallgatta a sátorajtóból, amit most éppen mondott, ahogy mondta és amikorra mondta, az lehetetlen. És a szívét betöltötte a keserűség, és úgy nevetett, de ez a nevetés, ez nem örömteli volt és nem szívből jövő, abban az értelemben, hogy hívő szívből.

Az a baj, hogy nekem ez ismerős. Nem tudom, hogy neked ismerős-e ez a fajta érzés? De bárcsak az lenne az ismerősebb, és hát ez a történet is nekem is ezért is szólt, hogy amikor tudjuk, hogy az Úr mit, hogyan és mikorra mondta, és ha várni is kell, teljesen mindegy, hogy hány évet, hónapot, napot vagy órát, benne van, hogy az Úr mondta. És amikor az Úr beteljesíti a szavát, akkor csak annyi történik, hogy már nem ígéret csupán, hanem beteljesedett ígéret.

Ne felejtjük el, hogy Jézus maga is így élte meg ezt. A Galata levél 4. részében ott az elején erről is olvasunk: „Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát.” Amikor eljött az idő teljessége, eljött Jézus. És remélem, emlékszünk arra, hogy Jézus tényleg arra figyelt, hogy mindent úgy tegyen, akkor tegyen, és azt tegyen, amit az Atya ígérete szerint tennie kellett. És ott a legvégén elvileg már mindent beteljesített – János 19. részében olvassuk az evangéliumban –, szóval Jézus már mindent elvégzett, már azt is kimondta, hogy: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Tehát most már jöhetne az elvégeztetett szó. De még nem jöhet, mert annak még be kell teljesedni, annak is elvégeztetettnek kell lenni, hogy a szenvedő Messiás kimondja, hogy szomjazom. És a János evangéliuma erről beszél, hogy Jézus ott haldokolva, de tudatánál, kimondja, hogy szomjazom, mert ez ígéret. És ezután mondhatta ki a 30. vers szerint, hogy: „Elvégeztetett.”

Jézusnak is nemcsak a fogantatása meg a születése amint, ahogy és amikor az Úr mondta, hanem a meghalása is. Meghalása utolsó pillanatai is ígéret beteljesedése.

Ha pedig így igaz nekünk, hogy Jézusban Istennek valamennyi ígérete igenné és ámenné lett, akkor olyan jó így személyessé téve magunk számára is, hogy ezek szerint az életem, az életed apróbb vagy nagyobb dolgai, kérdései is mind így történnek. Ilyen kifejezéseket írtam föl: a házasság, a gyermekáldás, a munka, az egészség, az életkor kérdései – általában az nem szokott baj lenni, hogy túl fiatalok vagyunk. ha régebb óta kezdünk fiatalok lenni, ott szoktak jönni a problémák –, és lehetne sorolni, de Istennek valamennyi ígérete Jézusban. És ha az Úrnak bármelyik ígérete személyes lett – amit mondott, ahogy mondta és amikor meg amikor mondta –, akkor Jézusban és Jézus által valóság.

Ezért lehet üzenetértéke az ószövetségi hívők példájának számunkra. Itt egyszerű lesz a képlet, mert Ábrahám és Sára szava és tette úgy önmagáért beszél. Szintén csak kiemelni kell az egyes kifejezéseket, bár azért nagyon sok bátorítás van ebben is.

A legtöbb epizódban, amit Isten kijelentett erről a házaspárról, emlékszünk, majdnem mindig csak Ábrahám szól és cselekszik. Van, amikor Sára is, de például jellemzően Sára igazából a 18. részben, amikor az Úr vele beszélget, most van-e lehetetlen vagy nincs. Általában Ábrahámnak mond valamit az Úr ígéretképpen, és Ábrahám viszonyul hozzá. És amikor negatívan, akkor ennek szenvedő alanya a felesége, Sára, ha meg pozitívan, annak Sára is örülhet.

Itt azonban látszik, hogy mindkettő, a gyermek fogantatása és születése mindeképp Sarához kötődik, mert ő az édesanya, de ott volt, hogy Ábrahámnak szülte, mert Isten így adta az ígéretet. Ábrahámról először azt olvastuk, hogy: „És nevezé Ábrahám az ő fiának nevét, aki néki született, akit szült néki Sára, Izsáknak.” És azt is, hogy nyolc napos korában körülmetélte, majd utána megint jött az Úr szavára egy kifejezés, ezt olvastuk: „amint parancsolta néki az Isten”. Tehát a gyermek neve, elnevezése meg a gyermek körülmetélése amint parancsolta az Isten, amint mondta

az Isten parancsképpen. Ábrahámnál megszoktuk már, hogy ő engedelmeskedik annak, ha az Úr mond valamit. Majd a 22. részben is ott lesz, amikor Izsák megáldozása a kérdés.

Ez szinte természetes tehát, hogy ő tesz valamit, de most Ábrahámnál is mielőtt tenne, fontos, amit mond. Legelső, hogy elnevezi az ő kisfiát Izsáknak, aztán pedig majd nyolc napos korában körülmetéli mint családfő. Izsáknak nevezte, mert ezt parancsolta az Úr. A 17. részben olvassuk, hogy az Úr megmondta Ábrahámnak még a gyermek nevét is akkor, amikor ő is elkezdett gondolkodni mint józan, Istenben bízó férfi, férj, és Isten szövetséget kötött vele, megváltoztatta a nevét is Ábrahámra, és emlékszünk, hogy mondja neki, hogy majd akkor utódaid lesznek. Ábrahám leborul az Úr előtt, azt gondolja a szívében, hogy: – Bárcsak Ismael élne előtted, Istenem! Mert akkor olyan egyszerű lenne beteljesíteni az ígéreteidet. Ábrahámnak teljesen lehetetlennek tűnt, hogy Sárától lesz gyermeke, ez a 17. rész.

Ábrahám leborult az Isten előtt és nevetett. Ugyanazt csinálta, mint Sára a 18. rész szerint. Az később volt. Tehát először nem Sára nevetett, hanem Ábrahám. A szó ugyanaz, csak Sára esetében nőnemű alakban, Ábrahám esetében hímnemű alakban a héber nyelvben.

Viszont a nevetni kifejezés szinte szó szerint ez, amit magyarul így mondunk, hogy Izsák. Amikor tehát Ábrahám azt mondta a kisfiára, hogy Izsák, akkor ő tulajdonképpen azt a szót használta, hogy nevet, ő nevet, hímnemben. Nevetés. Bármikor, amikor ezt a nevet Ábrahám kimondta, hogy Izsák, most már nem csupán arra emlékezhetett, hogy én mennyire kételkedtem az Úr szavában, amikor már megszületett a gyermek, hanem pontosan a 17. rész miatt nagyon fontos, nem is a kételkedésén van a hangsúly, hanem azon, hogy az Úrtól kapta a kisfiam a nevét.

Ne felejtjük el, hogy Ábrámnak meg Jákóbnak – a három pátriárka közül kettő – meg kellett változtatni a nevét. Ábrámból Ábrahám, Jákóbból Izrael. De Izsák nevét nem kellett megváltoztatni, mert egyből az Úrtól kapta.

Ábrahám számára, amikor elnevezte a kisfiát Izsáknak, azon túl, hogy engedelmeskedett az Úrnak, ez az elnevezés jelezte, hogy: mert én tudom, hogy ki az Úr, mit mondott, mire utalt az én kisfiam vagy ha már felnőtt lesz, nagyfiam életében. Amikor nyolc napos korában körülmetélte – ez is a 17. részhez kapcsolódóan – nemcsak az Úr hűségese a szövetséghez, ahogy említettem, az Úr kifejezés Istenre vonatkozóan, az ő jelenlétét, személyes jelenlétét meg a szövetségi hűségét jelzi önmagában, Ábrahám is hűségese a szövetséghez, mert körülmetéli a kisfiát, ahogy az Úr mondta, nyolc napos korában.

A szövetségi ígéretet, amikor Isten, az Úr megerősítette Ábrahámnak ott a 17. rész leírása szerint, ilyen kifejezést használ, hogy örökkévaló szövetség övele is meg az ő magvával vagy utódaival. Tehát nemcsak veled, hanem a te fiaddal, akinek Izsák nevet adsz majd, Izsák fiával is és így tovább végig örökkévaló szövetség. Ez is mutat az Úr Jézusra.

Amikor tehát körülmetéli, természetes módon, bár ez az első nyolc napos korban történt körülmetélés a Bibliában. Amikor tehát körülmetéli Ábrahám szokásos hétköznapi módon, noha ez ünnepi, akkor ő isteni üdvtörténetet teljesít. Isten rajta keresztül a szövetségi hűséget és a szövetségi jelet viszi az ő családja, az ő hívő népe történetébe.

A Korinthusi 1. levél 7. részében van arról szó, hogy még a nem hívő férjek is meg vannak szentelve a hívő feleségben, és még a nem hívő feleségek is meg vannak

AMINT, AHOGY ÉS AMIKOR AZ ÚR ÍGÉRI

szentelve a hívő férjben, majd így fejezi be az Úr Lelke által az apostol: és a ti gyermekeitek szentek. Pedig még lehet, hogy meg kell térni, mert tékozló fiú vagy tékozló lány lett a gyermekemből. Az újszövetségi egyházban élve talán meg is kereszteltük gyermekkorban, de lehet, hogy felnőttkorban keresztelkedett, konfirmált, aztán mégis tékozló fiú és tékozló lány lett. De az Úr ígérete, az Úr szabadítása Ábrahám és Sára esetében. Amikor a gyermekem, unokám, dédunokám nevét mondom imádságban az Úr előtt talán sírva, de ha az Urat látom, akkor még a sírás is egyszer csak átválthat nevetéssé, Izsákká. Izsák azt jelenti: ő nevet. Mert tudom, hogy az Úr az Úr. És neki van lehetetlen?

Ábrahám kapcsán még azt is látjuk, hogy mindazt, amit mondott, illetve tett 100 esztendőskorában tette: „Ábrahám pedig száz esztendőskorában, mikor született néki az ő fia Izsák” – ez az 5. versben van. Jellemző, hogy ezt azért mi már tudjuk, mert a korábbi történetekben is látszik, hogy 89 éves Sára, 99 Ábrahám, mikor kapja az ígéretet, hogy egy év múlva, tehát 100 éves, de az Úr ki akarja emelni mégis, hogy mindez 100 esztendőskorában.

Ez is az Úr ígéretének a megerősítése miatt van, ez egyértelmű. Egy év eltelt valóban, ahogy megmondta, amikor az Úr és a két angyal emberi alakban megjelentek, és akkor hangzott el az ígéret, az a történet, amikor Sára majd nevet. 100 évesen is az Úrnak engedelmes szolgálója Ábrahám. A gyermek születésénél, a gyermeke növekedésénél, a gyermeke körülmetélésénél is ünnepélyesen bízik az Úrban, figyel Istenre 100 évesen is.

Hány éves vagy? Ahány éves vagy, annyi évesen is az Úrban bízni, az Úrra figyelni és mi hozzátehetjük, mert Ábrahámnak 100 évesen gyermeke lett, ha 100 évesek vagyunk, lehet, hogy nem gyermekünk születik, hanem lehet, hogy dédunokánk vagy unokánk talán, ha most a gyermekszületésre gondolunk, vagy ahogy kezdtük az elején: gyülekezetbe, lelki családként, gyermekek születnek, akikre gondolhatunk, akiknek a felnövekedését végigkísérhettük a gyülekezetben. Ilyen értelemben is gondoltam kiemelni, hogy függetlenül attól, hogy hány évesek vagyunk, az Úr ígérete, a szavunkkal, a tettünkkel Ábrahám engedelmissége szava és tette szerint.

Sára esetében látszik, hogy ők házaspár, mert tulajdonképpen Sára ugyanazt csinálja, mint Ábrahám, csak a feleség oldaláról. Sára nem metélhette körül a gyermekét, mert az a férjnek volt a feladata a családban, de az biztos, hogy Sára is először szól. 6. vers: „És monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; aki csak hallja, nevet rajtam. Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? És ímé fiat szültem vénségére.” A végére ugrok egy picit. Azt mondja: vénségére. Benne van tehát itt is a kifejezésben, hogy milyen öreg már a férjem jelezve, hogy nagyon öreg, 100 éves, de akkor is születhetett fia. Persze csoda volt az is, hogy Sára is a vénségében szült, de a vénsége kifejezés jelzi, hogy az Úr számára nincs lehetetlen.

Azt mondja itt a feleség: „Nebetést szerzett az Isten, énnékem; aki csak hallja, nevet rajtam.” Itt az Izsák neve ugyanúgy ott van, csak bizonyos állítmányi kifejezésben, alakban, de a lényeg, hogy az Izsák nevében szereplő kijelentés van itt. S amíg Sára nevetett a 18. rész szerint, mert úgy érezte, hogy lehetetlen, most már Sára nevet, mert a lehetetlen valóban lehetségessé lett. A 18. rész szerint Sára nevetése kétkedésből, keserűségből, reménytelenségből fakadt, itt a 21. részben benne van az öröme. Boldog Sára, hiszen minden úgy történt, ahogy az Úr megmondta és ahogy az Úr tette. Amikor Sára is bármikor kimondta a kisfia nevét, ő is emlékeztetett az Úrra. Ábrahám a 17. rész történései alapján, Sára a 18. rész.

Itt szerettem volna kiemelni mindenképpen, hogy Sára számára mindig ott lehetett az emlékezésben ez, hogy az Úr ezt mondta: „avagy van-e lehetetlen az Úrnak?” Ez egy gyönyörű kijelentés Istenről. Nem sokszor szerepel ez a Bibliában, hogy lehetetlen az Úrnak. Túl csodás, túl csodálatra méltó, túl nehéz – és innen jön, hogy lehetetlen emberileg. De az Úrnak nem. Jézus is arról beszél, hogy például az üdvösségkérdés, ott a gazdag ifjú eseténél van, aki ugye nem lesz Jézus követője, de ott hangzik el, hogy ami az embereknél lehetetlen, Istennél lehetséges – ez a gondolat van ott. A lényeg: „avagy van-e lehetetlen az Úrnak?” Ez a kérdés hangzott el Ábrahámnak, mert mondta, hogy: – Miért nevetett Sára? Tehát Ábrahámnak hangzott, de Sára is hallotta. Majd az Úr beszélget Sárával, hogy: – Bizony neveltél.

Most már bizony nevet Sára – hála az Úrnak érte – és tudhatja, hogy bármilyen helyzetben az Úr bármire képes akkor, amikor ígér valamit, amint, ahogy és amikor beteljesíteni akarja. Hisszük-e mi ezt? Nemcsak mindenható a mi Istenünk, hanem ilyen szeretettel gondoskodó is, hogy még a gyermek nevével is azt akarja az övéinek elmondani, itt Izsák esetében, hogy van miért nevetni, de boldogságból és hitből, reménységből, mert én vagyok az Úr, aki cselekszem.

„Aki csak hallja, nevet rajtam” – ez a Károli fordítás. Az új Károli így fordította: „aki csak hallja, nevet velem”. El kell itt mondani, hogy a kommentátorok között elmentéses vélemények vannak, de mind a kettő megáll, még a fordításban is. Van olyan kommentátor, aki itt pozitíve értékeli a kifejezést, mások negatívan.

Amennyiben negatív értelmű – nevet rajtam, most a rajtam negatív értelemben –, gúnyos nevetés, akik számára Sárának az áldott állapota, hogy 90 évesen született kisgyermek, nem az Úr dicsőségét hozta, hanem Sára, Ábrahám számára, meg a Sára, Ábrahám Istene számára is a gúnyt. Ilyen értelemben lehet negatív. A 9. versben Ismael nevet, nevetgél Izsákon, Izsák miatt, és kiderül, hogy ez nagyon gonosz és gúnyos nevetés volt, tehát hasonló értelmet mond az a kommentátor, aki negatív értelemben magyarázza ezt az igét. Negatíve tehát ezt jelentheti. Csak annyit jegyzek meg, hogy ma is vannak olyanok, akik amikor hallják, hogy hívőként mi örvendezünk, mert valami történt, ők még abból is valami gúnyt hoznak ki és úgy nevetnek.

A pozitív értelem pedig önmagáért beszél: nemcsak Sára és Ábrahám nevethet boldogan, hanem akik hallják, hogy mi történt, láthatják Sára és Ábrahám Istenét, Urát és velük együtt örülnek.

Természetes, hogy nekem ez a jelentés jobban tetszik, de hadd mondjam a negatívhoz: valaki, aki lehet, hogy még most gúnyosan nevet rajtunk, amikor mi az Úrban bízunk, és ezt megtudja, de bármikor a gúnyos nevetés az ő esetében is válhat örvendezővé, mikor ő is megismeri végre ezt az Urat. De nagy ajándék, hogy akik hallották ezt a hírt, együtt örülhettek Sárával és Ábrahámmal.

Azt is mondta Sára és itt lesz Sárának a tette is valóság: „Ismét monda: Ki mondotta volna Ábrahámnak, hogy Sára fiaikat szoptat? És ímé fiat szültem vénségére.” Nagyon oda vonja a tekintetünket, hogy többes számban használja először, hogy „fiakat szoptat”. Ez mindenképpen furcsa, hiszen egyetlen gyermeke volt Izsák.

Azt jelzik az írásmagyarázók, hogy itt nem egy ilyen általános értelmű többes szám, hanem pontosan a többes számmal akar valamit jelezni a Szentírásban az Úr nekünk. S hogy a többes számban nem is annyira az van benne, hogy Sára hitte, hogy majd lesznek utódai Izsáknak, hanem sokkal fontosabb, hogy lesz egy utóda, akiben megáldatnak a föld minden nemzetségei. Messiási értelemben is bízhatott Sára ab-

ban, hogy ő most szoptat egy kisgyermeket, és ebből Isten hatalmas áldást és hatalmas ígéretet fog beteljesíteni, az Úr Jézusban be is teljesítette.

Ez a magyarázat azért nagyon beszédes, mert egy biztos, hogy Ábrahám és Sára számára Isten megígérte, hogy egyes számban az ő utódában fogja megáldani a föld összes nemzetségeit, és itt egyértelműen a Messiásról van szó. Sára szoptat és miközben szoptatja a kisgyermeket, már az is ajándék, hogy 90 éves asszonyként szoptathat, mert gyermeke született, de szoptat, cselekszik, és közben tudja, hogy Isten messiási ígéreteket teljesíthet be. És ahogy jeleztem már, kiemeli, hogy vénségemben szültem fiat a férjemnek, én is vén vagyok és ő is vén. Sára is Ábráhámmal együtt az Úr ígértét, az Úr személyének a nagyságát magasztalja.

A 8. versben pedig a legvégén: „És felnevekedék a gyermek, és elválasztaték”. Két vagy három éves lehetett. Amikor Sámuel-t választották el, akkor róla meg is jegyzi a Szentírás, hogy kicsiny volt, tehát pici gyermek, két vagy három éves, de már megtörténik az elválasztás, most már nem szoptatják. Emlékszünk, hogy Sámuel-t egyből vitte az édesanyja és valószínű, Elkána is ment vele apukaként, vitte Élihez, hogy az Úr szolgálatában legyen, mert ezt ígérte Istennek ő. Izsák pedig felnövekedett, elválasztatott és majd a történetek folytatásaiban látjuk, hogy felnőttként is hogyan éli meg az Úr szavát, az Úr tettét Izsák maga is.

Annyit jegyezzünk meg, ami itt olyan természetes a történetben, az mindenképpen jelzi, hogy az Úr hatalommal cselekszik és gondoskodik, mert ez a kisgyermek is meghalhatott volna csecsmőkorában, mert volt ilyen abban az időben is és most is történhet ilyen szomorú dolog. Olyan is akár, hogy meg sem születik a kisgyermek és ilyenkor is együtt sírunk a családdal, de amikor megszületik és felnövekedik, elválasztatik, akkor meg együtt örülünk és együtt nevetünk. Örülünk az örülőkkel, és ha kell, sírunk a sírókkal, de tudjuk, hogy az Úrnak akkor is megvan a terve, és az ő ígérete akkor is megáll.

Izsáknál viszont a neve önmagában jelzi, hogy van miért nevetni, van miért örülni az Úrnak, az Úrban, ahogy a Filippi levélben mondja is az ige. Nagyon nagy lakomát rendeztek, mert nagy esemény történt. Életben maradt a kisfiunk, Izsák, most már elválasztatik, és nemsokára önálló életet fog élni, és majd a 24. részben látjuk, hogy Isten hogyan ad családot Izsáknak is, mert addigra már az édesanyja meghal, nagyon szomorú lesz Izsák, de majd kap feleséget, aztán megszületik Jákób és Ézsau. Izsáknak is elég sokat kell várni a gyermekek születésére, de megszületnek, aztán pedig megszületik az Úr Jézus.

Sára és Ábrahám szava és tette azt jelezték a történetben, hogy ismerték az Úr szavát és tettét, azét az Úrét, aki meglátogatta Sárát hatalommal és dicsőséggel, és ígéretet teljesített be, és ezt az ígéretet ők átérték, ennek örültek. Mi az az ígérete az Úrnak, aminek örülhetsz te is? Akár úgy, hogy még várni kell a beteljesedésére, akár úgy, hogy már be is teljeseedett talán? Lényegtelen, hogy várni kell még vagy beteljesedett, az Úr az Úr, és amint, ahogy és amikor, amikorra megmondta, Jézusban, Jézus által, Jézusra nézve Istennek valamennyi ígérete igenné és ámenné lett.

Imádkozzunk!

Magasztalunk, mennyei Édesatyánk, hogy az sem volt lehetetlen, hogy a Messiás megfogadjon, megszülessen, hogy menjen a keresztre, elvégezze a váltságművet, még azt is elhordozza, hogy elhagyta őt az Isten, dicsőségesen föltámadott, él, uralkodik, és köszönjük azt a drága ígéretet, hogy eljövendő az Úr Jézus. Közben mi itt élünk a

földön, ahogy Sára és Ábrahám is, közben zajlanak a földi események, történések, és köszönjük, Urunk, hogy ugyanúgy, ahogy náluk, a mi életünkben is tulajdonképpen minden aszerint alakul, ahogyan te azt eltervezted, eldöntötted, Jézus által lehetővé tetted, így ígéretképpen is annyi mindent megerősítettél. Köszönjük, amikor be is teljesítetted az ígéretedet vagy ha még várni kell, adsz türelmet, akár béke-, akár hosszútűrést. S köszönjük, hogy amikor meg eljön Jézus, akkor kiteljesítetted a te ígéreteid beteljesedését.

Köszönjük azt, Urunk, hogyha mi rád tekintünk, ha valóban te vagy a mi lelki életünk, lelki szemeink központjában, akkor mi is élhetünk abban az örömben, amiben Sára és Ábrahám, meg mindazok, akik velük együtt örültek. Hálaadás vagyunk, hogy Izsák neve ezt jelenti számunkra is, hogy nevetés. Hogy nem reménytelenül, keserűen, hanem pontosan az ellenkezője: élő reménységgel, a te isteni szeretetednek, szövetségi hűségednek a bizonyosságával.

Hálát adunk, hogy így adtál társat az egyedülállóknak a gyülekezetben is, így adtál gyermeket olyan családoknak is, ahol már azt hitték, hogy nem lehet. És köszönjük, hogy így voltál támasza a betegeknek, az időseknek. És áldunk, hogy így segítettél akkor, amikor várni kellett bármilyen ígéret beteljesedésére, pedig nehéz volt, de akkor is megszólalt a te igéd, jöttél, személyessé tettél igei üzeneteket. Köszönjük, Urunk, hogy te jól tudod, hogy mit mondjál, hogyan mondjad és mikor. Szeretnénk ezért bízni benned, ezért is.

Kérünk arra, hadd tudjunk éppen ezért másokért is imádkozni hittel. Olyan nagy ajándék volt az elmúlt héten is imaközösségben lenni. Köszönjük, hogy imádkozhatunk azokért, akiknek szükségük van a hozzád térésre, a hitre.

Köszönjük, hogy ma is imádkozhatunk a vezetőinkért. Bárcsak ők is olyanok lennének, akik ismernek téged személyesen.

Imádkozunk most is a kárpátaljai magyarokért, lelki testvéreinkért ott minősítetten. Hisszük, Urunk, hogy lesz ott béke. Mi ma is azt kérjük, hogy teremts ott békét hamar.

Kérünk, hogy most a csendben elmondott imádságunkat, hálaadásunkat is hallgasd meg az Úr Jézusért.

Ámen.

651

Ki az Úrban bízott

(811)

☞ [?]

♪ [?]

Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.
 El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.
 Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kő - szir - tem!
 Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!

2. Megígérted nekünk: mind kap, aki kér,
 Talál, aki keres, s mindig célhoz ér,
 És ki hittel zörget, ha nem lankad el,
 Nálad, kétség nélkül, tárt ajtóra lel.

3. Azért merem bátran, hittel vetni rád
 Minden gondom, terhem, magam, s más baját:
 Mindazt, ami szívem titkon gyötri még,
 Hisz te minden könnyem számontartod rég.

4. Te vagy a hű támasz, leghívebb barát,
 Fénylő Nap, ki szórja tiszta sugarát.
 Éjen, halál völgyén vezet e sugár
 Oda, hol a Bárány vacsorája vár.